

Όσιος Άνθιμος ο Αρεθιώτης (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η μνήμη της ανακομιδής των λειψάνων του τιμάται στις 25 Μαΐου

«Όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος» (Ιάκ. β 10), σημειώνει ο θείος Ιάκωβος. Σε ένα να πταίσεις, είναι σαν να έπταισες σε όλα. Είσαι παραβάτης σε όλα. Και η ζημία είναι αφάνταστη! Χάνεις την αιωνιότητα, δηλαδή το παν. Έτσι συνέβη με το νέο του Ευαγγελίου, όπως και με τόσους άλλους στη ζωή. Ο διάβολος δένει τους ανθρώπους με πολλά σχοινιά. Είτε, όμως, είμαστε δεμένοι με ένα είτε είμαστε δεμένοι με πολλά, είμαστε δεμένοι με το διάβολο. Πέστε ότι μας δένει ο πονηρός με εκατό σχοινιά παθών και κατορθώνουμε με αγώνες να λύσουμε τα ενενήντα εννέα. Δεν ελευθερωνόμαστε. Πάλι δεμένοι είμαστε έστω και με ένα. Για να απαλλαγούμε από τα δεσμά χρειάζεται να κόψουμε και τα εκατό σχοινιά, και φυσικά όχι μόνοι μας, αλλά με τη θεία συνέργεια. Και όταν πάλι τα κόψουμε όλα να λέμε, ότι είμαστε δούλοι αχρείοι

Κυρίου, «δούλοι αχρείοί εσμεν» (Λουκ. ιζ 10), όπως ο αφανής Όσιος Γέρων, Άνθιμος ο Αρεθιώτης, ο ασκητής του Μοναστηριού της Παναγίας, στα Ρέθα του Βάλτου, γιατί η ταπείνωση στεφανώνει κάθε αγώνα μας.

Ο μακαριστός Γέροντας Άνθιμος ως τηρητής όλων των εντολών ήταν ελεύθερος, είχε μεγάλη παρρησία στο Θεό, που έσπευδε να του ικανοποιήσει κάθε ευγενική επιθυμία, που του ζητούσε μέσα από την προσευχή. Ήταν ελεύθερος παθών και αγωνιζόταν για την ελευθερία του ακούγοντας την προτροπή του Παύλου: «Τη ελευθερία ουν, η Χριστός ημάς ηλευθέρωσε, στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε» (Γαλ. ε 1).

Για όλες του τις ανάγκες ο ισάγγελος Γέροντας Άνθιμος, ο Αρεθιώτης, αισθανόταν την απάντηση του ουρανού. Όταν τον έκαιγε το καλοκαιρινό λιοπύρι και εργαζόταν στα χωράφια του έστελνε ο Θεός έναν τεράστιο αετό να πετά πάνω από το κεφάλι του και να του κρατεί ίσκιο. Όταν του έφυγαν οι μέλισσες αδειάζοντας τις κυψέλες προσευχήθηκε θερμά και σε τρεις ημέρες οι μέλισσες επέστρεψαν πίσω. Όταν μπήκαν κλέφτες στο περιβόλι του με άορατη θεϊκή δύναμη εγκλωβίσθηκαν σε αυτό και δεν εύρισκαν τρόπο να απομακρυνθούν, αφού η δύναμη εκείνη είχε περιφράξει τους κήπους και τα μποστάνια του.

Ο ελεήμων Γέροντας δεν άφηνε κανένα Βαλτινό αβοήθητο. Μεριμνούσε για το Πασχαλινό τραπέζι όλων, ακόμη και των κλεφτών. Μια Λαμπρή, όπως συνήθιζε να

πράττει, ξεχώριζε τα αρνιά και ονομάτιζε πού θα δώσει το κάθε ένα. Μια συντροφιά από κλέφτες ήταν κρυμμένη σε ένα ύψωμα και περίμενε το δώρο του Γέροντα. Όταν μοίρασαν τα αρνιά οι τσοπαναραίοι διαπίστωσαν ότι το αρνί που προοριζόταν για τους κλέφτες έλειπε. Αργότερα συναντήθηκε μαζί τους και τους το ανακοίνωσε. Δεν είχε, όμως, απομείνει κανένα άλλο, για να τους δώσει. Περίλυπος έπεσε σε προσευχή και το ξημέρωμα της Λαμπρής είδαν οι κλέφτες να κάθεται δίπλα τους το αρνί που προοριζόταν γι' αυτούς. Ο ουρανός το έφερε κοντά τους, για να γευθούν και εκείνοι την Λαμπριάτικη ευλογία του Αγίου Γέροντα.

Αξιομνημόνευτο παραμένει και το περιστατικό του σεβασμού της Κυριακής αργίας από το Γέροντα. Κοντά στο Μοναστήρι βρίσκεται το χωριό της Αγίας Τριάδας. Σε αυτό ο Γέροντας είχε κτήματα που τα έσπερναν σιτάρι. Όταν έφθασε η εποχή του θερισμού συγκεντρώθηκαν μία Κυριακή όλοι «παγκενιά», όπως λένε στο Άγιον Όρος, για να θερίσουν και να θημωνιάσουν τα στάχια. Τις καθημερινές δούλευαν στα χωράφια τα δικά τους. Για το Μοναστήρι αποφάσισαν να δουλέψουν ημέρα Κυριακή. Κατόπιν ειδοποίησαν τον Άγιο να έλθει να του δείξουν στο αλώνι τη σοδειά. Όταν εκείνος είδε τόσο μεγάλη θημωνιά απόρρησε και αυστηρά τους ρώτησε πότε θέρισαν τόσο σιτάρι. Όταν εκείνοι απάντησαν ότι δούλεψαν την Κυριακή, ο Γέροντας κατάλαβε ότι δαιμονική ενέργεια τους είχε παρακινήσει να εργασθούν την ημέρα που είναι αφιερωμένη στο Θεό μας και δεν έχει ευλογία να το πάει στο Μοναστήρι. Πλησίασε τότε στη θημωνιά και έβαλε φωτιά. Οι κάτοικοι, όμως, του χωριού, που είχαν κοπιάσει για το μάζεμα αντέδρασαν και άρχισαν να διαμαρτύρονται έντονα και να επικαλούνται την Παναγία μας νομίζοντας απρεπή τη στάση του Γέροντα. Εκείνος τότε έχοντας επίγνωση της αποφάσεώς του, τους είπε να κάνουν λίγη υπομονή. Πράγματι, όταν η φωτιά έφθασε στο μέσο της σωρού ακούσθηκε ένας εκκωφαντικός κρότος και ο Γέροντας τους είπε:

-Αυτόν ήθελα να κάψω. Το διάβολο που σας παραπλάνησε να εργασθείτε ημέρα Κυριακή. Το Μοναστήρι θα επιβιώσει και με λιγότερο σιτάρι. Εσείς, όμως, που είδατε ότι μέσα στις θημωνιές κατοικούσε ο πονηρός δεν θα ξανατολμήσετε να καταλύσετε την κυριακή αργία!

- Η προσευχή του Οσίου Ανθίμου είχε μεγάλη δύναμη και εισακουγόταν άμεσα από τον αναστημένο Θεάνθρωπο, για την καθαρότητα της καρδιάς του. Τα χρόνια της ηγουμενίας του το Μοναστήρι απειλήθηκε από τους Τούρκους στρατιώτες που κατέφθασαν εκεί μια καλοκαιριάτικη ζεστή νύχτα. Αυτοί πλησίασαν τον Άγιο Ηγούμενο και του γνωστοποίησαν τις εντολές των ανωτέρων τους, που ώριζαν την πυρπόληση της Μονής. Αυτός ακλόνητος στην πίστη του τους ρώτησε:

Εάν ξυπνήσετε το πρωί και δείτε μισό μέτρο χιόνι, τι θα κάνετε;

Εκείνοι, που προτιμούσαν να ξεκουραστούν το βράδυ και ενωρίς το πρωί να εκτελέσουν το ανόσιο έργο τους, τον ειρωνεύτηκαν, αφού η ζέστη της καλοκαιρινής ημέρας και οι κλιματικές συνθήκες της περιοχής δεν επέτρεπαν ούτε την παραμικρή σκέψη για χιόνι μέσα στο καλοκαίρι. Δεν πίστευαν ότι «όπου βούλεται Θεός νικάται φύσεως τάξις» και απάντησαν, αφού δεν το πίστευαν, ότι αν σύμβει κάτι τέτοιο θα σηκωθούν να φύγουν χωρίς να πραγματοποιήσουν την εντολή που είχαν λάβει.

Το επόμενο πρωϊ, όταν ξύπνησαν, ω των θαυμασίων Σου, Κύριε, έκπληκτοι είδαν όχι μόνο να χιονίζει, αλλά και το ύψος του χιονιού να έχει ξεπεράσει το μισό μέτρο. Έντρομοι εγκατέλειψαν τα σχέδιά τους και αποχώρησαν. Το Μοναστήρι σώθηκε από τον Άγιο Γέροντά του.

Ο ευλογημένος Γέροντας Άνθιμος χρόνια, όπως ήθελε, παρέμενε αφανής. Η ταπείνωσή του δεν είχε όρια. Έτσι, ζήτησε να τον θάψουν έξω από την πόρτα του Ναού χωρίς κιγκλιδώματα στον τάφο, για να τον πατούν οι προσκυνητές που έρχονται στην Παναγία μας. Στον τάφο έμεινε 143 χρόνια! Και την ημέρα της κοιμήσεώς του κατά την παράδοση, και κατά την πρώτη ανακομιδή και κατά την δεύτερη που έγινε το 2013, άνοιξαν οι ουρανοί, για να εμποδίσει η βροχή τους πιστούς να έλθουν τα τιμήσουν τη μνήμη του. Όμως η βροχή αυτή φαινόταν σαν ουράνιο μύρο, που έπεφτε από τον ουρανό δεικνύοντας την ευαρέσκεια του Θεού μας στην οσιακή βιοτή του Γέροντος.

Δύο θαυμαστά σημεία έδειξε ο Γέροντας την ημέρα της ανακομιδής των λειψάνων του.

Πρώτον. Ενώ έβρεχε κατακλυσμιαίως και οι πιστοί που παρακολουθούσαν προσευχόμενοι ήσαν κάτω από μια τέντα που είχε προνοήσει να τοποθετήσει η Γερόντισσα Φιλοθέη, οι Ιερείς που ανεκόμιζαν τα οστά ήσαν εκτεθειμένοι στη βροχή, όπως και όλος ο τάφος του Γέροντος. Και όμως κανείς τους δεν βράχηκε, αλλά ούτε στα χώματα του τάφου έπεσε η ραγδαία βροχή, για να τα λασπώσει και να δημιουργήσει δυσκολίες στις εργασίες. Το βεβαιώνουν όλοι οι παριστάμενοι κληρικοί και λαϊκοί με πρώτο το σεμνό, συνετό και ιεροπρεπή Πρωτοσύγκελλο της εκεί Μητροπόλεως, πατέρα Επιφάνιο, που με μια φωνή δόξασαν το Θεό μας, τον «θαυμαστόν εν τοις Αγίοις Αυτού».

Δεύτερον. Η ευωδία των λειψάνων, τόσο κατά την ώρα της ανακομιδής όσο και την επομένη που ήταν και εντονότερη, μας συνεκλόνησε. Κατ' αυτήν είχαμε την ευλογία να απολαύσουμε και την ευλαβική παρουσία του ταπεινού Μητροπολίτου

Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ.κ. Κοσμά, ο οποίος μετά την τελετή θυρανοιξίων παρεκκλησίου της Μονής προσεκύνησε τα ευωδιάζοντα λείψανα.

Ο μετά των Οσίων αναπαυόμενος Γέροντας Άνθιμος έδειξε την ευαρέσκειά του και τη ζωντανή παρουσία του και σε όλους εμάς που παρευρεθήκαμε στη μοναδική τελετή, ιδίως την ώρα που ασπασθήκαμε τη λάρνακα των λειψάνων του, για να αναχωρήσουμε. Τότε ξεχύθηκε μία ευωδία, που μας συνόδευε για αρκετά χιλιόμετρα μακριά από το ιστορικό Μοναστήρι του Βάλτου.